

imødefomme det. Naar jeg nu før yttrede i Overensstemmelse med Sandheden, at Sundhedskollegiet ikke fra sit Standpunkt mente, at der kunde være nogen Betænkelse ved at imødefomme Ønsket, og vel endog mente, at selve Andragendet fra denne Sigbrændingsforening kunde have sin Nytte, saa har jeg rigtignok paa ingen Maade opfattet det saaledes, at det skulde være, fordi Sundhedskollegiet mente, at det i hygieinisk Henseende kunde have Interesse i og for sig, at nogle enkelte Liebhabere bleve brændte mellem Nar og Dag. Saaledes har jeg ikke forstaaet det, og saaledes har det naturligtvis heller aldrig været ment af Sundhedskollegiet eller Andre, som interessere sig for Sigbrænding, men den Tænke, man forbandt med Ønsket om, at den maatte blive tilladt, er efter min Formening netop den, som det ærede Medlem for Odense Amts Ade Valgfreds (Monrad) pegede paa, nemlig at man vil have, at den almindelige Førestilling paa den Maade efterhaanden skal vænnes til Sigbrændingen, og dertigjennem vil fremme den mere almindelige Anvendelse deraf. Det er et Middelet til at komme derhen, og det er derfor, man ønsker det, men ikke, fordi man i og for sig betragter det som særdeles magtpaaliggende, at enkelte Særlinge mellem Nar og Dag kunne faae Leilighed til at blive brændte istedetfor at blive begravede. Nei, man ræsonnerer som saa, og det meget fornøstigt, at nuomstunder er den almindelige Mening saa ubant med Sigbrænding, at den oprøres derved, og naar man ønsker en Forandring i saa Henseende, fordi man anser det for hygieinisk usseligt, at mange Sigbrændinger foregaa, saa siger man: lad det ske i enkelte Tilfælde; første Gang ville Folk blive overordentlig frappede, og Mange ville blive forargede derved, men jo oftere det gjentager sig, desto mere vil den almindelige Mening vænne sig dertil, og saaledes vil man arbejde en Tilstand i Hænderne, hvor der ikke længere er den Fordom, om jeg maa kalde det saaledes, imod denne Behandlingsmaade af Ligene, som der nu vistnok er tilfede hos det store Flertal. Det er derfor, at Andragendet har en hygieinisk Betydning, ikke, som sagt, fordi man ligesaa gjerne kunde give efter for et Liebhabereri, der engang imellem maatte komme frem; nei, man vil ad den Veie forberede Sigbrændingen som almindelig Institution. Nu mener jeg, at naar maa skal tage Stilling overfor denne Sag, maa man spørge sig selv: Er det en Udvikling, Du vil være imod, og som Du vil forhindre, eller er det en Udvikling, overfor hvilken Du vil sige: Ja, lad den komme. Jeg har fra

Justitsministeriets Standpunkt været tilbøielig til at stille mig paa det sidste Stade. Jeg har ikke ment, at der fra mit Standpunkt som Justitsminister var Anledning til at stille mig saaledes, at jeg vilde sige: Jeg vil sætte mig imod, gjøre, hvad jeg kan, for at forhindre, at denne Anstuelse udbreder sig, og denne Udvikling finder Sted; men de, der have en modsat Mening, være sig af den ene eller anden Grund, de, der ville gjøre Deres til at forhindre, at denne almindelige Førestilling udbreder sig blandt Folk, handle vistnok meget rigtigt og konsekvent ved allerede fra første Begyndelse af at modsætte sig, at ogsaa Enkelte faae Tilladelse til at lade sig brænde. Hvad iøvrigt den juridiske Side af Sagen angaar, mener jeg derom i Korthed, at man kan ikke gjøre det uden Tilladelse, og en Tilladelse dertil vilde jeg anse det for stridende mod den nuværende Lovgivning at give uden videre; jeg tror ikke engang, denne Tilladelse kan gives administrativt. Jeg mener, at dersom det skulde stilles frit, maatte det ske ved Lov. Det er min Mening angaaende den juridiske Side af Sagen. Hvad angaar det Spørgsmaal, der blev fremtjat her, om jeg kunde have Noget imod at give en saadan Tilladelse, enten det nu skulde være ved Lov eller administrativt — dette tror jeg ikke, at den ærede Taler, som yttrede sig i denne Retning, dvælede videre ved — for deres Vedkommende, som ikke høre til Folkekirken, vil jeg dertil svare, at det er et Spørgsmaal, som ikke saaledes har ligget for for mig, men den Bemærkning vil jeg dog gjøre, at fordi der ikke hidtil har været givet de afvigende Trossamfunds Geistlige eller Forstandere, hvad man vil kalde det, Leilighed til at yttre sig over Sagen, kan man dog ikke uden videre slutte deraf, at de ere stemte derfor. Tværtimod, jeg er tilbøielig til at tro, at omtrent den samme Opfattelse, som i saa Henseende gjør sig gjældende hos Folkekirken's Geistlighed, vist ogsaa gjør sig gjældende hos Geistligheden i katolske, reformerte eller de andre afvigende Trossamfund. Det er jeg mest tilbøielig til at antage. Men, som sagt, det er et Spørgsmaal, som jeg ikke har undersøgt nærmere, og hvis nærmere Underjøgelse jeg egentlig heller ikke antager tilfalder mig. Men min Tankegang er denne — og i den Henseende synes jeg, at jeg nærmer mig stærkt til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Goss) — at dersom Foranstaltningen skal have en Betydning for Fremtiden, vil det være nødvendigt, at Folkekirken ikke indtager en saadan Stilling til den, at det negtes Geistligheden at medvirke. Som blot enkeltstaaende Liebhabereri har det ikke nogen In-